

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 8. august 2017 i sag nr. BS 8-395/2016:

HK/Danmark som mandatar for A
Kildevej 4
8940 Randers SV
mod
Statens Administration
Landgreven 4
1017 København K

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen, der er anlagt den 1. april 2016, vedrører spørgsmålet om det var en væsentlig ændring af sagsøgerens ansættelsesvilkår, at hendes arbejdssted blev flyttet fra Viborg til Hjørring, da Statens Administration som led i en større udflytning af offentlige arbejdspladser.

Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at sagsøgte tilpligtes at anerkende, at flytningen af sagsøgers arbejdssted fra Toldboden 1, 6D, 8800 Viborg til Arsenalvej 55, 9800 Hjørring, er en væsentlig ændring af sagsøgers ansættelsesvilkår, der kan betragtes som en opsigelse.

Sagsøgte har principalt nedlagt påstand om afvisning, subsidært om frifindelse.

Over for sagsøgtes påstand om afvisning har sagsøgeren nedlagt påstand om, at sagen fremmes til realitetsbehandling.

Oplysningerne i sagen

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 2, men den indeholder de afgivne forklaringer.

Forklaringer

A har forklaret, at hun havde arbejdet i 17½ år på Social- og sundhedsskolen. Hun var blevet opsagt den 1. januar 2015 med ½ års varsel, og hun blev fritstillet med virkning fra den 13. marts 2015. Hun fik sin anciennitet overført til Statens Administration. Hun skrev i sin ansøgning til Statens Administration, at hun havde bil, og at rejsedage til København bare var et plus. Der stod i stillingsopslaget, at man skulle være indstillet på forretningsrejser til København. Det var ikke noget problem for

hende at skulle til København et par gange om måneden. Hendes bil kunne godt klare turen til Viborg, da det var små veje, hun kørte på. Der var ikke tale om, at man skulle til København flere gange om ugen. Der stod i stillingsopslaget, at man skulle regne med nogle ture til København. De talte også om det til samtalen. Hun arbejdede tidligere i Randers, og hun havde tænkt over, hvor hendes grænse var. Hendes tålegrænse var på 50 minutter eller maksimalt en time. Det var den tid, hun kunne holde til at sidde i bilen uden at skulle ud at holde en pause. Det var ligegyldigt hvilken retning hun skulle køre. Hun havde aldrig overvejet at søge et job i Hjørring.

Der var ikke nogen, der til samtalen eller under hendes ansættelse i Viborg, sagde, at hun skulle regne med at komme et andet sted hen. Holdningen i Viborg var, at der allerede var sket en udflytning. De betragtede arbejdspladsen som en satellit til hovedkontoret i København.

Hun blev ansat i Statens Administration den 20. april 2015. Hun kom ind i et miniteam, og hun havde meget med Undervisningsministeriet at gøre. Hun arbejdede som regnskabsmedarbejder. Hun nåede ikke at komme ret meget til København. Hun tror, at hun var i København 3 gange sammen med sine kolleger til nogle personaledage. Hun mødte som regel ved 7.30 tiden, og afhængig af hvordan det gik, kørte hun ved 16-tiden. De havde flekstitid. Hendes daglige arbejdstid var 7,4 timer, og hun havde 40 minutters kørsel hver vej. Hun havde ikke brug for sin bil i forbindelse med udførelsen af arbejdet. Hun kørte på landevejen fra Randers til Viborg, og man kunne komme til at ligge bag ved en traktor. Hun har haft det godt med at køre til Viborg på de små veje. Hun synes, at man skal være mere koncentreret, når man kører på motorvej. Hvis hun skulle til Hjørring, skulle hun bruge 1,5 time på motorvejen hver vej og 7,4 timer på arbejdet.

Hun kan ikke holde til at sidde i en bil i så lang tid. Hun døjer med uro i benene og skal ud at strække sig. Hun får piller mod forhøjet blodtryk, og de er vanddrivende. Hun kunne lige nå til Viborg, og hun kan tage en tur til Aalborg. Hvis hun skulle til Hjørring, ville hun kun skulle stoppe mindst en gang. Hun nævnte det ikke til forhandlingerne, fordi det er indregnet i hendes dagligdag. Hun har ikke tænkt på det som et handicap. Når hun og familien skal noget, indregner de tid til at holde pauser undervejs. Hvis hun skulle arbejde i Hjørring, ville hun tage offentlig transport. Hun ville skulle afsted med toget kl. 06.18 og ville være i Hjørring kl. 09.06, og hun ville komme hjem igen kl. 19.38 efter en togrejse fra kl. 16.30 på 3 timer og 8 minutter. Et rejsekort ville koste omkring 2.290 kr. om måneden, og det ville dække hele turen med bus ind til banegården og med toget. Hendes rejsefradrag ville dække udgiften til rejsekortet. Hun er typen, der vil fuldføre, hvis hun begiver sig ud i noget på arbejdet, og den frihed ville hun miste, hvis hun var afhængig af offentlig transport til bestemte tidspunkter.

Hvis hun skulle med offentlig transport kl. 06.18, ville hun skulle stå op kl. 05.00 for at have en god morgen, og hun skulle gå i seng kl. 21.00. Hun ville komme så sent hjem fra arbejde, at der ikke ville være plads til noget

ved siden af arbejdet.

Hendes bil er en lille benzinbil. Den kunne godt køre til Hjørring, men den ville ikke kunne blive ved med det i ret lang tid. Hun ville være nødt til at investere i en dieselbil. Udgiften til benzin og vedligeholdelse af bilen ville efter hendes vurdering ikke kunne dækkes af kørselsfradraget.

I maj måned blev det tilbudt, at de ansatte, der sad i Viborg, kunne blive virksomhedsoverdraget til ATP i Holstebro, så de var garanteret arbejde. Det var fristende for hende, men Holstebro var ikke inde i hendes overvejelser, da hun søgte arbejde. Transporttiden ville blive længere end hun kunne tåle. Det ville tage næsten lige så lang tid som at køre til Hjørring, fordi hun skulle køre ad små veje.

Der foregik en forhandling med nogen fra Statens Administration og ATP. De havde ikke så mange hjemmearbejdsdage i Viborg, men skulle man noget, kunne man tage en hjemmearbejdsdag. Fra lige før sommerferien 2016 var der pres på Statens Administration. Hun sagde, at hun kunne lave noget ekstra hjemmefra, men det krævede, at hun fik en hjemmearbejdsplads, og den blev oprettet i august. Fire af hendes kolleger blev overdraget til ATP, og herefter sad de kun 2 kolleger på kontoret. De aftalte, at de ville arbejde hjemmefra, og de mødtes på kontoret i Viborg et par dage om ugen. Hun synes, at hun havde bevist, at det godt kunne lade sig gøre at arbejde hjemmefra, og at hun havde selvdisciplin til at gøre det. Hun tilbød, at hun arbejdede i Hjørring mandag, onsdag og fredag og hjemmefra tirsdag og torsdag, men det kunne ikke lade sig gøre, da Statens Administration var et team. Hun ringede til **B**. Der blev ikke drøftet nogen kompensationsmuligheder på tiden eller lønnen.

Hun meddelte, at hun ikke ville møde op den 1. december, og hun blev bortvist. Hun havde det ikke godt med, at hun blev bortvist. Hun var forberedt på, at det kunne blive en konsekvens. Hun har ikke fået karantæne i fagforeningen. HK har hele tiden støttet hende i, at der var tale om en væsentlig ændring af hendes arbejdsforhold, og hun blev holdt skadesløs. Hun har ikke modtaget fratrædelsesgodtgørelse. Hun påbegyndte nyt arbejde i **Institution C** i Lystrup den 1. januar 2017. Hun havde fået besked om, at hun var ansat i den stilling den 23. november 2015. Det tager 20-30 minutter at køre dertil. Der var været mange interessante stillinger, som hun gerne ville have søgt, men hun har været begrænset af, hvor langt hun kunne køre efter arbejde.

Anne Kirstine Damsager har som vidne forklaret, at hun er kontorchef hos Moderniseringsstyrelsen for Koncern HR. De har siddet med HR processerne i forbindelse med udflytning. Hendes kendskab til sagen er, hvad der er foregået af processer og hvilke kriterier, de har lagt ned for at vurdere de enkelte medarbejders situation. Hun kender ikke **A**, og hun har ikke mødt hende tidligere, men hun har haft møder med **As** chef. Statens Administration var en blandt flere statslige arbejdspladser, som skulle

udflyttes som led i Bedre Balance. De fik beskeden den 1. oktober 2015, da Bedre Balance blev offentliggjort. Statens Administration skulle stoppe på Landgreven og i Viborg, Noget af Statens Administration skulle flytte til Hjørring og noget skulle overdrages til ATP og flyttes til Frederikshavn, Holstebro og Hillerød. Det var en meget stor øvelse for dem. Der har tidligere været små flytninger, men det lå noget tid tilbage. Der var også dialog med de andre statslige arbejdspladser, der skulle udflyttes, og der var dialog mellem Moderniseringsstyrelsen og Kammeradvokaten. De vurderede forholdene for de enkelte medarbejdere. Der var ingen tvivl om, at det var en stor og svær besked at få for medarbejderne. Der var en lang sagsbehandling af hver sag. Der var lagt stor vægt på, at varetage medarbejdernes interesser så godt som muligt. De sørgede for at informere direkte, via intranettet og på informationsmøder. De fulgte op på medarbejdernes trivsel. De tilbød forskellige kurser, blandt andet CV-skrivning, da nogle af medarbejderne ikke var vant til at søge jobs eller ikke havde gjort det i lang tid. De kunne ikke ændre på den grundlæggende problemstilling, at folks jobs forsvandt.

Da alle stillinger skulle væk fra Viborg fik **A** også tilbud om at komme til Holstebro, men det ønskede hun ikke.

Foreholdt bilag H, internt mødereferat, 14. januar 2016, har vidnet forklaret, at de havde haft en proces, hvor de havde gennemgået alle personalesagerne og blandt andet set på, om der var særlige hensyn. Det udmøntede sig i et brev til sagsøgeren, hvor de oplyste, at arbejdsstedet var blevet flyttet. Der stod ikke, at det var en væsentlig ændring af sagsøgerens arbejdsvilkår, og det reagerede HK på. Mødet kom i stand. Det handlede om to konkrete medarbejdere i Viborg. HK var uenig i, at det ikke var en væsentlig ændring. De talte ikke om fratrædelsesgodtgørelse. Mødet gik meget på, at det var synd for **A** og hendes kolleger, og at de ville komme i karantæne. De fortalte, at de havde lagt 90 km til grund for beregningen af transporttiden. De havde taget udgangspunkt i HK's tidligere vejledning. HK tog afstand fra vejledningen og sagde, at det ikke var deres holdning længere. **As** helbredsforhold blev ikke nævnt. Det blev nævnt, at **As** kollega ikke kunne køre bil på grund af slidgigt. De bad om dokumentation, som de fik senere og tog med i vurderingen. Hun kan ikke huske, om de talte om, at **A** ville blive nødt til at købe en ny bil.

De havde gennemgået alle personalesagerne inden brevet blev sendt ud i november 2015. De havde en dialog med cheferne, og de gennemgik sagerne for at se, om der var noget, der gjorde sig særligt gældende. **As** chef fortalte, at **A** havde bil og havde transporteret sig i den, og at hun i sin ansøgning havde vist en positiv indstilling til transport.

Parternes synspunkter

Sagsøgeren har anført følgende i sit påstandsdokument:

As anerkendelsespåstand

Til støtte for **As** påstand gøres det gældende, at ændringen af hendes arbejdssted fra Viborg til Hjørring udgør en væsentlig ændring af ansættelsesvilkårene for hendes ansættelse, som hun kunne tilegne sig som en opsigelse.

A har de facto betragtet sig som opsagt og ville derfor ikke møde op i Hjørring den 1. december 2016 (bilag L). Heroverfor tilkendegav Statens Administration, at manglende fremmøde ville blive betragtet som ulovlig udeblivelse (bilag M). Da **A** ikke mødte op, blev hun bortvist (bilag 9).

Ved ændringen af arbejdsstedet ville kørselsafstanden blive forøget med 91,4 km. og transporttiden med 40 minutter hver vej ifølge Krak - forudsat at **A** benyttede sin egen bil til transporten.

Det gøres gældende, at en sådan ændring i sig selv er en belastning, som udgør en væsentlig ændring af ansættelsesvilkårene.

I relation til **As** stillingsansøgning (bilag B), bemærkes, at det at have få rejsedage om året til København er en helt anden og usammenlignelig situation med en flytning af arbejdsstedet fra Viborg til Hjørring.

I relation til bilag F bemærkes, at dette er uden relevans for sagens bedømmelse. Afgørende er den juridiske bedømmelse af det omtvistede spørgsmål, hvilket også implicit fremgår af U.2011.2104H. Vejledningen er i øvrigt ikke længere gældende.

Vedligeholdelsen af og sliddet på **As** bil ville endvidere blive væsentligt forøget ved den længere transport. Det ville medføre, at **A** inden for en kort tidshorisont efter flytningen af arbejdsstedet måtte anskaffe sig en ny bil. Desuden ville benzinudgiften blive forøget markant. Det gøres gældende, at de øgede udgifter til transport i bil, herunder i forhold til anskaffelse og vedligeholdelse m.v. af en ny bil, ikke ville kunne kompenseres af et højere kørselsfradrag.

Det gøres gældende, at de væsentligt forøgede transportomkostninger reelt må betragtes som en lønnedgang, som altid må anses som en væsentlig ændring af ansættelsesvilkårene, der kan tilegnes som en opsigelse.

Det bestrides, at flytningen af Statens Administration som led i en generel omstrukturering indebærer, at **A** skulle tåle ændringer af den her omhandlede karakter.

Det gøres videre gældende, at sagsøger både af helbredsmæssige og økonomiske grunde ville have været nødsaget til benytte offentlige transportmidler i stedet for egen bil. Dette ville indebære en transporttid på 3

timer hver vej til og fra Hjørring, og dermed en forøgelse af transporttiden på mere end 2 timer hver vej.

En sådan forøgelse udgør i sig selv en væsentlig ændring af ansættelsesvilkårene. Hertil kommer, at der også i denne situation vil være tale om væsentligt forøgede transportudgifter i forhold til tidligere.

Uanset at **As** helbredsmæssige problemer ikke forelå på tidspunktet for meddelelsen om, at hun skulle flytte arbejdssted, gøres det gældende, at oplysningerne skal indgå i sagen ved bedømmelsen af, om der foreligger væsentlige stillingsændringer. Hertil kommer, at de er afgivet, inden flytningen skulle finde sted den 1. december 2016.

Ændringen af **As** arbejdssted må således betragtes som en væsentlig ændring af hendes ansættelsesvilkår, som hun kunne tilegne sig som en opsigelse.

Under sagens forberedelse er det anført, at **A** efter de foreliggende oplysninger ville få karantæne i sin A-kasse og ikke ville kunne gøre brug af sin lønforsikring, såfremt ændringen af arbejdsstedet ikke måtte kunne betragtes som en væsentlig ændring (replikken af 25. august 2016). A-kassen har imidlertid ud fra sine kriterier om tidsforbrug i offentlig transport allerede nu vurderet, at ændringen af arbejdsstedet måtte betragtes som en væsentlig ændring, således at hun kunne betragte sig som opsagt af Statens Administration. **A** har dermed ikke fået karantæne og har kunnet benytte sig af sin lønforsikring i forbindelse med sin fratrædelse.

Statens Administrations afvisningspåstand

Det bestrides, at **A** ikke har en konkret og aktuel interesse i at få prøvet sin påstand.

Afgørende er, om den geografiske ændring af arbejdsstedet kan betragtes som en væsentlig stillingsændring, som **A** kan tilegne sig som en opsigelse, således som hun de facto har gjort og ikke, at **A** har fået et varsel, som er længere end hendes opsigelsesvarsel.

Spørgsmålet er afgørende i forhold til, om **A** havde pligt til at møde op den 1. december 2016 i Hjørring. Statens Administration bortviste hende som følge af det manglende fremmøde. Det er selvsagt **As** opfattelse, at bortvisningen var uberettiget.

En stillingtagen til **As** påstand har desuden betydning for hende som følge af de afledede konsekvenser. Hvis **A** kunne betragte sig som opsagt, har hun krav på betaling for 1. 2. og 3. ledighedsdag fra Statens Administration (jf. arbejdsløshedsforsikringslovens 84), og bortvisningen vil dermed også kunne betragtes som uberettiget og også

usaglig.

Der henvises tillige til det anførte under anerkendelsespåstanden.

Sagen må således fremmes til realitetsbehandling.

Sagsøgte har anført følgende i sit påstandsdokument:

Til støtte for den principale påstand om afvisning gøres det overordnet gældende, at sagsøger ikke har en konkret og aktuel interesse i at få prøvet de nedlagte påstande ved domstolene, og at sagsøger dermed ikke har den fornødne retlige interesse i søgsmålet.

Nærværende søgsmål kan således ikke medføre nogen relevant ændring i sagsøgers retsstilling, idet hun allerede er blevet stillet så godt som det retligt er muligt.

I forhold til den af sagsøger nedlagte påstand I bemærkes i den forbindelse for det første, at A ved brev af 12. november 2015 blev orienteret om, at hendes nye arbejdssted ville være Statens Administrations adresse i Hjørring, ligesom A den 27. maj 2016 blev orienteret om, at flytningen ville ske pr. 1. december 2016. Parterne er enige om, at hvis A var blevet opsagt, ville hendes opsigelsesvarsel være 6 måneder, men som det fremgår, fik A meddelelse om den forestående flytning med et varsel på i alt samlet 10,5 måneder.

Uanset om flytningen af A måtte anses for en væsentlig stillingsændring eller ej, fik hun således et varsel, der var længere end hendes opsigelsesvarsel.

For det andet kan det konstateres, at der ikke under retssagen er nedlagt påstand om fratrædelsesgodtgørelse efter funktionærlovens § 2 a, hvorfor nærværende søgsmål heller ikke kan medføre en ændret retsstilling for sagsøger på den baggrund. Hertil bemærkes i øvrigt, at sagsøger ikke opfylder betingelserne for at være berettiget til fratrædelsesgodtgørelse i medfør af funktionærlovens § 2 a.

For det tredje gøres det gældende, at heller ikke de af sagsøger meget indirekte anførte omstændigheder vedrørende a-kassekarantæne m.v., som ikke angår et økonomisk mellemværende mellem sagsøger og sagsøgte, kan medføre, at sagsøger har den fornødne retlige interesse i søgsmålet mod sagsøgte. Sagsøgte har ikke kompetence til at afgøre om ledighed er selvforskyldt eller ej.

Til støtte for den subsidiære påstand om frifindelse gøres det gældende, at flytningen af As arbejdssted ikke udgør en væsentlig stillingsændring, og at hun er derfor ikke var berettiget til at betragte sig som

opsagt.

Det gøres gældende, at flytningen er en udmøntning af en generel omstrukturering, der er pålagt Statens Administration, og at der ved sådanne større omorganiseringer er en videre grænse for, hvad medarbejderne må tåle, jf. bl.a. det ledende præjudikat UfR 2011, side 2104 H. De pålagte stillingsændringer omfattede alle de medarbejdere, der skulle flytte med Statens Administration til Hjørring, ligesom vurderingen af om stillingsændringerne var væsentlige for den enkelte medarbejder blev foretaget ud fra samme objektive kriterier med behørig hensyntagen til relevante individuelle forhold.

I forhold til forøgelsen af **As** transporttid på 40 minutter hver vej (i alt 80 minutter) bemærkes, at denne afstand ligger inden for den grænse på 90 minutter, som HK selv har anført som tålelig i sin vejledning udgivet i forbindelse med kommunalreformen (bilag F), og som er gengivet i Højesterets sagsfremstilling i UfR 2011, side 2104 H. Eftersom **A** kørte i bil til arbejdet i Viborg, skal transport i bil (til Hjørring) også lægges til grund ved vurderingen af, om der er tale om en væsentlig stillingsændring.

Det gøres endvidere gældende, at der i nærværende sag alene var tale om forøgelse af transporttid og kørselsafstand, idet der ikke er fremkommet personlige oplysninger for **A**, der konkret kunne gøre flytningen af hendes arbejdsplads til en væsentlig stillingsændring for hende.

Det bestrides i den forbindelse, at de nye - i øvrigt udokumenterede - oplysninger vedrørende **As** helbred, som sagsøger er fremkommet med i sin replik af 25. august 2016, kan medføre, at flytningen af **A** var en væsentlig stillingsændring. Det gøres samtidig gældende, at bevisbyrden herfor, påhviler sagsøgeren. Denne bevisbyrde er ikke løftet, idet der ikke er fremlagt dokumentation for, at **As** helbred var til hinder for at tiltræde i Hjørring. Det var heller ikke noget **A** eller HK gjorde opmærksom på i forbindelse med udmeldingen om flytning af arbejdssted, bl.a. ikke ved det møde, der blev afholdt mellem HK og sagsøgte. den 14. januar 2016, jf. bilag H. Det er bemærkelsesværdigt navnlig henset til, at HK rejste helbredsmæssige spørgsmål for et andet medlem på mødet. Oplysningerne om **As** helbred er først fremkommet så sent som ved sagsøgers replik af 25. august 2016.

Dermed ses det nu fremførte om **As** helbred ikke at kunne tillægges nogen vægt. Derimod er det afgørende for sagens bedømmelse, at det af **As** egen ansøgning af 19. marts 2015 til stillingen som regnskabsmedarbejder direkte er fremhævet, at hun har bil og er fleksibelt indstillet i forhold til rejsedage, jf. bilag B.

I den forbindelse skal det fremhæves, at det af sagsøger anførte om øgede

transportudgifter og slid på bilen kompenseres af det forhøjede skattemæssige kørselsfradrag, som A ville have opnået i forbindelse med flytningen af hendes arbejdsplads, jf. bilag G.

Det bestrides i den forbindelse, at der ikke opnås fuld tilstrækkelig omkostningsdækning ved det fastsatte kørselsfradrag.

Det bestrides derfor ligeledes, at de forøgede transportomkostninger kan betragtes som en lønnedgang.

Rettens begrundelse og afgørelse

Uanset om sagsøgeren har lidt et økonomisk tab, og uanset at hun inden bortvisningen den 8. december 2016 vidste, at hun havde fået ny ansættelse den 1. januar 2017, findes hun at have en retlig interesse i en afgørelse om, hvorvidt hun var berettiget til at anse ændringen om arbejdsstedet som en væsentlig ændring i sit arbejdsforhold.

Sagsøgtens afvisningspåstand tages derfor ikke til følge.

Sagsøgeren, der siden den 20. april 2015 var ansat som regnskabsmedarbejder i Statens Administration i henhold til den til enhver tid gældende overenskomst mellem Finansministeriet og HK-overenskomsten og OAO-S-fællesoverenskomsten. Ansættelsesområdet blev i ansættelsesbrevet angivet til Finansministeriet med tilhørende institutioner, pt. Finansministeriets departement, Moderniseringsstyrelsen, Digitaliseringsstyrelsen, Statens It og Statens Administration. Parterne er enige om, at sagsøgerens opsigelsesvarsel var 6 måneder.

Sagsøgeren blev den 1. oktober 2015 orienteret om, at Statens Administration - som led i udflytning af i alt 3.900 statslige arbejdspladser - skulle flytte til Hjørring, og hun blev ved en skrivelse af 12. november 2015 meddelt, at hendes nye arbejdssted ville være Arsenalvej 55 i Hjørring. Hun skulle forvente at flytte med sine arbejdsopgaver til det nye arbejdssted i perioden 1. marts til 1. september 2016. Det blev anført, at det præcise flyttetidspunkt ville blive aftalt med personalelederen, som så vidt muligt ville tage hensyn til hendes personlige forhold.

Der blev den 14. januar 2016 afholdt et møde med deltagelse af HK Stat og Moderniseringsstyrelsen vedrørende sagsøgeren og en anden ansat. Det er blandt andet anført i referatet fra mødet, at der for alle medarbejdere i Statens Administration var foretaget en konkret individuel vurdering, og at der var taget udgangspunkt i en vejledning fra Kammeradvokaten, herunder Højesterets dom (U 2011.2104H), der indeholder HK's tidligere vejledning om, at medarbejdere må acceptere op til 90 minutter forlænget transporttid. HK gjorde gældende, at de ikke var enige i vejledningen. Der blev ikke på dette møde oplyst noget om sagsøgerens helbredsmæssige forhold.

I en skrivelse af 27. maj 2016 fik sagsøgeren meddelelse om, at flyttedatoen var fastlagt til den 1. december 2016. HK meddelte den 31. oktober 2016, at sagsøgeren betragtede sig som opsagt, og at hun ikke ville møde op den 1. december 2016, og sagsøgte meddelte den 15. november 2016, at det ville blive anset som en ulovlig udeblivelse, der ville medføre bortvisning. Efter en partshøring blev sagsøgeren således bortvist i en skrivelse af 8. december 2016.

Det kan lægges til grund, at sagsøgeren dagligt benyttede sin bil som transportmiddel fra bopælen i Randers til Toldboden 1, 6D, 8800 Viborg til kørsel 45,2 km hver vej og at hun havde en transporttid på 41 minutter hver vej.

Det kan også lægges til grund, at afstanden mellem sagsøgerens bopæl og Arsenalvej 55, 9800 Hjørring ville medføre en kørsel på 136,6 km hver vej og en transporttid på 1 time 21 minutter hver vej.

Der er således tale om en afstandsforøgelse på 182,8 km pr. dag og en forøgelse af den daglige transporttid med 80 minutter eller 1 time 20 minutter.

Såfremt sagsøgeren havde accepteret tilbuddet om ansættelse i ATP i Holstebro, ville det medføre kørsel i 97,9 km hver vej og en køretid på 1 time og 26 minutter hver vej. Hun afslog imidlertid det mundtligt fremsatte tilbud herom.

Det er oplyst, at transporttiden ved benyttelse af offentlige transportmidler vil udgøre 2 timer 48 minutter til arbejde og 3 timer 8 minutter hjem fra arbejde.

Det afhænger af en konkret vurdering om ændringen af ansættelsestedet kan anses for væsentlig, og denne vurdering må også antages at skulle foretages uanset det ansættelsesområde, der er beskrevet i ansættelsesaftalen.

Der er ikke forelagt retten oplysninger om sagsøgerens personlige forhold ud over det, der er forklaret af sagsøgeren. Det er dog oplyst, at der ikke er tale om, at hun vil få problemer med aflevering eller afhentning af børn i institutioner. Hun har ikke fået tilbud om økonomisk eller tidsmæssig kompensation.

Retten finder efter en samlet vurdering af de konkrete forhold, hvori også indgår den samlede faktiske transporttid og den faktiske afstand fra bopælen til ansættelsestedet, at der foreligger en så væsentlig ændring af arbejdsvilkårene, at sagsøgeren ikke var forpligtet til at møde i Hjørring.

De bestemmelser, som sagsøgte har henvist til under hovedforhandlingen i

bekendtgørelse nr. 1225 af 3. oktober 2016 om rådighed for personer der ansøger om eller modtager integrationsydelse m.v. og vejledning nr. 10013 af 13. oktober 2016, lovbekendtgørelse af 21. marts 2017 om aktiv socialpolitik og bekendtgørelse nr. 404 af 26. april 2017 om rådighed, kan ikke føre til en anden vurdering, idet bemærkes, at sagsøgeren ved ansættelsen i stillingen var berettiget til at gå ud fra, at arbejdsstedet allerede var udflyttet.

Sagsøgerens påstand tages derfor til følge.

Med hensyn til sagsomkostningerne bemærkes, at 4.000 kr. er til dækning af sagsøgerens udgift til retsafgift og 25.000 kr., der indeholder moms, er til dækning af sagsøgerens udgift til advokat.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, Statens Administration, tilpligtes at anerkende, at flytningen af **A**s arbejdssted fra Toldboden 1, 6D, 8800 Viborg til Arsenalvej 55, 9800 Hjørring, er en væsentlig ændring af hendes ansættelsesvilkår, der kan betragtes som en opsigelse.

Sagsøgte, Statens Administration, skal inden 14 dage betale sagens omkostninger med 29.000 kr. til sagsøgeren, HK/Danmark som mandatar for **A**.

Sagsomkostningsbeløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

Marianne Sonne
dommer
/kia

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Randers, den 8. august 2017.

Kirsten Andersen, kontorfuldmægtig